

JAK I KIEDY ZAANGAŻOWAĆ ZBOROWNIKÓW W PODEJMOWANIE DECYZJI

Gord Martin

STARSZYM ZBORU I DUSZPASTERZOM

potrzebne jest wiele rozważań w decydowaniu, za które sprawy powinni sami się zabrać, a które powinni przedstawić przed całym zborom.

Wielu starszych nie jest w stanie precyzyjnie określić na czym powinna polegać rola członków zboru w podejmowaniu decyzji. Niektórzy dają zborownikom niewielką szansę wpływu na podejmowane w zborze decyzje, podczas gdy inni składają niemal cały ten proces w ich ręce. Skąd ta różnorodność i niekonsekwentność?

Nasza przeszłość oferuje pewną wskazówkę w tej sprawie. Niektórzy mogą jeszcze pamiętać czasy kiedy większość decyzji zborowych podejmowana była podczas zgromadzeń mężczyźni. Z czasem to podejście zaczęło się zmieniać i to zgromadzenia starszych zboru przejęły rolę organu odpowiedzialnego za podejmowanie decyzji. W wielu przypadkach, członkowie zboru utracili wcześniej im znane poczucie uczestnictwa w tym procesie.

W OPARCIU O PISMO

Co Biblia ma ten temat do powiedzenia? Czy uczy kierownictwa w oparciu o zborowników czy starszych zboru? Niektórzy z podziwem czytają o roli zborowników w podejmowaniu decyzji w szóstym i piętnastym rozdziale Dziejów Apostolskich. W obu fragmentach cały zbor odgrywa znaczącą rolę w dosyć konfliktowych sytuacjach. Jest więcej fragmentów, które można by przytoczyć w celu umocnienia tej pozycji. Z drugiej strony jednak, oczywistym jest, że apostołowie ustanawiali starszych zboru z myślą o prowadzeniu i czuwaniu nad wspólnotą (Tytusa 1,5-9; 1 Tesaloniczan 5,12-13; 1 Tym. 5,17). Zatem które podejście jest właściwe?

Jak to często ma miejsce, również i w tym przypadku nauczanie Pisma Świętego wzajemnie się dopełnia. Wspólnoty powinny korzystać z dojrzałości, darów i duchowej pomocy wykwalifikowanych starszych. Starsi muszą jednak zrozumieć, że ludzie których

prowadzą, będą razem z nimi wtedy, kiedy towarzyszyć im będzie poczucie zaangażowania i poszanowania. Regularne spotkania członkowskie mogą uchronić starszych przed niebezpieczeństwem odizolowania się i tyraństwa. To jednocześnie zapewni w istotny sposób pole do dyskusji, wymiany zdań i otwartego rozliczania się z odpowiedzialności.

AUTORYTET W SPRAWACH DUCHOWYCH

Spotkania członkowskie przeprowadzane w sytuacjach kryzysowych nie w stanie zastąpić zdrowej komunikacji i służby, które mają miejsce na bieżąco. Autorytet starszych i duszpasterzy oraz ich wiarygodność płyną z oddanej służby, duchowego obdarowania, doświadczenia i utwierdzenia przed Bogiem. Duchowy autorytet budowany jest w oparciu o szacunek, a nie rangę. Gdy osoby prowadzące zbor nie mają tego szacunku ani zaufania, powinny wykazać się pokorą, a służąc wzajemnie rozliczać się z odpowiedzialności i czekać aż Bóg utwierdzi ich przywództwo.

Sposób w jaki liderzy angażują wspólnotę w podejmowanie decyzji częściowo zależy od wielkości zboru. Im mniejsza wspólnota, tym większa jest potrzeba na zaangażowanie wszystkich. I odwrotnie, im większa wspólnota, tym mniejsza konieczność aby wszyscy byli zaangażowani w ten proces. Wspólnoty liczące 30 wierzących będą funkcjonowały inaczej niż wspólnoty liczące 250, 500, czy 1000 osób.

Ci, którzy przewodzą wspólnocie muszą być przygotowani na to, żeby zmienić podejście do przywództwa i administracji w miarę rozrastania się zboru. Niezrozumienie tego stanowi zagrożenie dla zdrowia i przyszłości całej wspólnoty. Zwróć się do szóstego rozdziału Dziejów Apostolskich aby zobaczyć przykład na to jak zmiana wielkości wspólnoty przekłada się na zmiany administracyjne.

Starszym zboru i duszpasterzom potrzebne jest wiele rozważań w decydowaniu, za które sprawy powinni sami się zabrać, a które powinni

przedstawić przed całym zborom. Z reguły nie powinni angażować zboru w sprawy, które stanowią będą źródło nieporozumień, podziału lub po prostu będą niemożliwe do ostatecznego rozwiązania. Niektórym decyzjom można dać więcej czasu, inne powinny być oparte przede wszystkim o Bożą odpowiedź na modlitwy, a jeszcze inne powinny być odważnie podjęte przez starszyznę zboru.

PRZEBIEG SPOTKANIA CZŁONKOWSKIEGO

Na porządku dziennym spotkania członkowskiego mogłyby znaleźć się następujące sprawy:

- Istotne informacje lub ogłoszenia.
- Sprawy przeznaczone do omówienia; dobrze jest gdy ludzie mogą wysłuchać się nawzajem, wiedząc że nie ma konieczności natychmiastowego podjęcia decyzji.
- Rzeczy do zaakceptowania przez wspólnotę, takie jak: proponowany budżet, nowe odpowiedzialności, znaczące wydatki wykraczające poza budżet, decyzje związane z budynkiem, założenie nowego zboru, itd. Jak zostanie podjęta decyzja? Głosowanie na papierze? Przez podniesienie rąk? Jaka większość jest wymagana? Ludzie muszą to wiedzieć.
- Rzeczy warte świętowania: W jaki sposób Bóg działał wśród nas? Za co powinniśmy być wdzięczni? Czy są osoby, którym powinniśmy okazać naszą wdzięczność?

PROWADZENIE SPOTKANIA

Bardzo istotnym jest aby osoba prowadząca spotkanie nadawała się do tej roli. Ludzie powinni mieć możliwość wypowiedzenia się w sposób swobodny, taki, który nie spotka się z defensywną postawą albo wymijającymi odpowiedziami ze strony duszpasterzy. Osoba prowadząca spotkanie powinna cechować się cierpliwością, odpornością na stres, zdolnością do wysłuchiwanie innych i umiejętnością prowadzenia spotkania we wcześniej ustalonym kierunku, we właściwym tempie, tak aby nie utknęło na bezsensownej dyskusji.

Nie zapomnij o skrybie! Ktoś powinien wszystko zapisywać, aby później wiadomo było co zostało postanowione i kto za co jest odpowiedzialny. Podczas kolejnego spotkania poprzednie decyzje mogą zostać przywołane a zborownicy poinformowani o tym czy wszystko funkcjonuje tak jak należy.

Spotkania członkowskie mogą przynieść wiele korzyści jeżeli proces podejmowania decyzji jest biblijnie zrównoważony i przez wszystkich rozumiany. Ryzyko powstania niejasności i zamieszania powinno być sprowadzone do minimum, a dbałość o właściwe prowadzenie i jedność doprowadzone do maksimum.